

ker nimajo niti na Koreji izkrcane vse svoje armade. Doslej so Japonci prepeljali na Korejo tretjino svoje armade. Najbrže nameravajo Ruse napasti ali ob reki Jalu, ali pa priti ruski armadi za hrbet pri Mukdenu. Verjetno pa je tudi, da bodo Japonci izvršili napad na obeh krilih in obenem skušali izkrcati svoje vojaštvo zapadno od Port Artura, katerega v obče nameravajo oblegati in napasti. V vojnih krogih pa prevladuje prepričanje, da je zavzetje Port Artura popolnoma izključeno.

Da bi bili Japonci zavzeli Takusan med Daljnim in Vitsju ter prodrli že do Fengvangčenga v Mandžuriji, se od nobene verodostojne strani ne potrjuje. Preko Jalu pač Japonci niso prišli tja, ker je Jalu dobro utrjena. Ako je torej ta vest resnična, so se morali izkrcati na zahodnem delu reke Jalu na polotoku Liaotung. To pa je mogel biti samo en oddelek japonske armade, ki bi imel skoro gotovo samo namen podkuriti mandžurijsko prebivalstvo proti Rusom in počakati, da ostala japonska armada prodre preko reke Jalu. Rusi se v resne boje z Japonci nikakor ne bodo spuščali, dokler ne bodo imeli nad Japonci velike premoči.

Boji na morju.

Rusi v zadnjem hipu marljivo delajo, da utrdijo in založe z živežem Port Artur in okolico ter tako dohite ono, kar so zamudili. Iz Čfu poročajo, da na tisoče delavcev dela na utrbeh v Port Arturu in Daljnem, da zgrade nove nasipe. Kjer je polotok najozji, tam postavijo menda na stotine topov. Čez Niučvang prihaja velika množina živil in hrane za konje po železnici, ki jih nakupujejo Rusi po Kitajskem. Vhod v pristanišče je prost. Posrečilo se jim je »Retvizana«, ki je zaviral velike oklopnice, da niso mogle iti skozi vhod, prepeljati v pristanišče. Od morskane strani se ni mogoče polastiti trdnjave. Sploh je pa od vseh strani zelo dobro utrjena. V trdnjavi je nakopičenega do 200.000 ton premoga.

O polnoči med 9. in 10. sušcem so prišle pred Port Artur spet sovražne ladje, bilo jih je štirinajst. Ruski topovi so pridno streljali. Ko so pa ruske torpedovke zadele skupaj s sovražnikom, je isti odplul. Proti jutru so poslali torpedovke za sovražnikom, ki so ga opazile in ob osmi uri se je spet začel bojni ples.

Šest ruskih torpedovk je srečalo sovražno brodovje torpedovk, katero so spremljale križarke. Prišlo je do boja. Ruska torpedovka »Vlastin« je spustila torpedo in zadela sovražno torpedovko, ki se je potopila. Ruske

govorila oba, zabavljala čez gospodo, glavarja, najbolj pa čez župana samega.

Zlan pa je vzel mirno izza zapečka neko staro število »Domoljuba« ter je ravnokar zvedel, da so laškega kralja Umberta v Monzi ustrelili.

Mejtem je prišel župan Miha nazaj še bolj razjarjen kot je bil prej.

»No, kako mislite, možje«, jih je vprašal.

»Tako, da tega pri nas ne potrebujemo«, je rekel nekoliko odločno Tomaževc.

»Kako pa ti misliš, Zlan?« je vprašal Miha nekako milotožno svojega zvestega prijatelja.

»I tako kakor drugi«, je rekel Zlan.

»Kako, moraš povedati, da ali ne!« ga je opomnil Francelj.

In Zlan bi najraje vsem ustregel, pa se je še revež malo raztresel, ko je bral časopis in ni več prav dobro vedel, za kaj se je šlo. Za Francelja ni dosti maral, ker se mu je zdelo, da preveč govori, zato je rekel:

»Tako naj bo, kot je dejal Tomaževc.«

Te besede so župana nekoliko zbudile. Celo on ga je zapustil.

»Bomo pa spisali zapisnik«, je silil Francelj.

»Le«, je pristavil župan.

In Francelj je spisal zapisnik, da občina ne more imeti nočnega čuvaja, ker

ladje so se umaknile proti pristanišču. Na povratku je bila poškodovana torpedovka »Sterebugšija«, ki se je začela potapljati. General Makarov je to opazil in plul z »Novikom« in »Bojanom« na pomoč, a bilo je že prepozno, ker je pet sovražnih križark »Sterebugšija« že vzelo v sredo, in ni ga bilo več mogoče rešiti.

Od 9. uri je začelo sovražno ladjevje, obstoječe iz 14 ladij, iz velike daljave streljati na trdnjavo. Ladjam niso prizadeli velike škode. Bombardiranju so odgovorili iz trdnjave vsi topovi. Moštvo je na vseh ladjah kazalo občudovanja vredno hladnokrvnost. V delavnicah se ni delo prekinilo. Le Kitajci so plašno letali semintja. Sovražno križarko, »Takasavo« so močno poškodovali, če se je potopila se ni moglo videti, ker so Japonci streljali iz daljave 10 kilometrov.

Natančneje poročilo o napadu iz Port Artura pravi: Bombardiranje je največ škode napravilo v novem mestu. Ena granata se je razpočila pred hišo pravdnika Sidurskega ter je hčeri polkovnika bar. Franka odtrgala glavo. Neka druga gospodična je bila težko poškodovana na desni strani prs, ter je kmalu nato med groznimi bolečinami umrla. Bil je še ubit neki Kitajec, neki kočijaž in več Kitajcev je bilo ranjenih. Dobro se je opazilo, da je bila neka japonska oklopnica zadeta od kroglice in se takoj počasi oddaljila. Kanonada je bila silna. Ob tri četrt na 1. uro je grom potihnil. Splošno moramo reči, da napad ni imel trohico nameravanih uspehov.

Koreja.

»Novoje Vremja« piše: Položaj v Koreji je še vedno nejasen. Vse brzovjavke, ki prihajajo iz prestolnice nesrečnega cesarja Li-Hsi, morajo skozi roke žoltorokih Japoncev, ki puste poročati le to, kar je ugodno njihovi stranki. O razmerju Koreje imamo zdaj troje vesti: Najprej so poročali, da je Japonska kar proglasila Korejo za svojo. Potem so poročali, da sta Koreja in Japonska sklenila le zvezo v medsebojno brambo. Tretja japonska vest je pa, da hočejo Japonci le reformirati korejsko upravo, da se pa korejska vojska ne bo borila proti Rusom. Vest pa, v katero ne verjamemo, je ta: Japonska je storila veliko napako, ko je prekršila nepristranost Koreje. Ko bi bila Japonska omejila bojišče le na morje in na Mandžurijo, bi bila vojska dolga in težka za Ruse. A ker je storila krivico Koreji, je dala tudi naši armadi prosto pot v Korejo.

ima premalo dohodkov. Firtahov Francelj je spisal in se prvi podpisal. Bil je zadovoljen. Vzel je klobuk, voščil »Lahko noč« — in odšel.

Župan se je delal, kot bi ne bil slišal njegovih besedi in mu ni nič odgovoril. Miha se je podpisal in dal Zlanu. Zlan je prijel pero v roke in začel pisati.

»Le podpiši se«, mu je rekel Tomaževc, »ta čas pa grem jaz lahko še po tobak.«

In res, ko je prišel Tomaževc od soseda nazaj, je Zlan naredil ravno zadnjo piko k svojemu imenu.

Podpisal se je tudi še Tomaževc.

Zlan je vzel iz pisalnika posodico in stresel oziroma hotel stresti sipe, pa je prijel pomotoma za črnilo ter ga je precej zlij po poli.

»Kaj si pa naredil?« je zaklical Tomaževc.

»E. se bo pa posušilo«, jih je potolažil župan Miha, vzel polo ter jo dal na peč.

Zlan in Tomaževc sta se poslovila in odšla. Skozi vrata pa je smuknil rujavi muc ter zletel iz dvorišča naravnost gori za peč in pritisnil na polo spomine vseh svojih štirih neznih tačic . . . .

Tako se je vršila in končala občinska seja v Plavškem Rovtu meseca junija leta 19 . .

Sl. L.

Slovenski stariši, dajte študirat nadarjene sinove svoje!

Naval tujih, našemu narodu skrajno sovražnih uradnikov je vedno večji v naše slovenske kraje. Marsikje pri nas ni enega Slovenca v tem ali drugem uradu. Največ je temu krivo pomanjkanje naših ljudi. Premalo slovenskih sinov gre študirat. V vseh stanovih je že pomanjkanje. Tako nam primanjkuje duhovnikov, marsikje bi treba bilo dveh dušnih pastirjev, pa škofijstvo ne more dati duhovnega pomočnika, ker je premalo duhovnikov. Občutno je pomanjkanje učiteljev; šole pa naraščajo in število razredov se vedno množi. Pri sodnijskih, davkarskih in finančnih uradih pa že posebno primanjkuje naših ljudi. Nimamo inženjerjev, stavbenikov in podjetnikov; vse službe, ki kaj nesejo, so v rokah naših sovražnikov, ki lačni naše zemlje in naših zakladov prihajajo celo s Pruskega k nam.

Kje naj iščemo pomoči v tem oziru? Pri vas, slovenski stariši. Ako imate nadarjene sinove — in takih je, hvala Bogu, mnogo — dajte jih v šole, privoščite jim boljsega kruha za bodočnost. In pot vam je odprta na vse strani. Lahko pošljete sinka v gimnazijo, če hočete imeti duhovnika, profesorja, zdravnika, odvetnika ali sicer imenitnega gospoda. Vseh teh nam je treba — slovenskih! Manj stroškov bo — če ne zmorete večjih — ako daste sina na učiteljsko, da postane kedaj vrl učitelj in vzgojitelj narodov. Primeroma z malimi stroški lahko pripomorete sinu do lepe službe, če ga pošljete v vinorejsko šolo ali v Maribor ali še boljše na Grm pri Novem-mestu. Ta ali drugi ima posebno veselje do risanja, slikanja. Tak naj bi obiskoval višjo obrt na šoli v Ljubljani ali v Gradcu. Marsikdo pride lahko do stalne službe tudi, če je izvršil vsaj štiri gimnazijske razrede. Krvavo nam je treba tudi zavednih narodnih trgovcev. Če se prej ko slej — silno je želeli — ustanovi v Ljubljani višja trgovska šola, bo se opdi lahko marsikak mladenič izobrazil v večšega in zavednega trgovca. Mnogo je starišev, ki imajo toliko premoženja, da lahko vzdržavajo sami svojega študenta. Veliko več pa je takih, ki potrebujejo podpore. In te se še vedno dobi. Priden dijak najde vedno kaj dobrih src. Naše dijaške kuhinje preskrbujejo veliko dijakov s hrano opoldne. Zjutraj in zvečer pa se še shaja tako ali tako: če več ni, pa je dober tudi kosček kruha. Velika pomoč našim dijakom bo »Dijaški dom« v Celju, ko bo otvorjen. Treba bo misliti na ustanovitev enakih domov tudi v Mariboru in v Ptujju.

Čez pol leta se bodo zglasovali za šole novi učenci. Stariši, ki imate sposobnega fantka, posvetujte se z duhovniki in učitelji, da ga v bodočih mesecih pripravijo na vsprejmo skušnjo ali da ga sploh usposobijo za vsprejem v to ali ono šolo, v katero bi radi dali sina. Radi vam bodo to storili. O koliko so si v tem oziru že pridobili zaslug mnogi duhovniki, mnogi učitelji! V Negovi, pozneje pri Sv. Benediktu v Slov. gor. je učiteljeval sedaj vpokojeni nadučitelj Bregant, ki je imel posebno veselje s tem, da je prav mnogo nadarjenih dečkov pripravil in spravil v šole. V raznih lepih službah se nahajajo že njegovi bivši učenci pa se ga še vedno hvaležno spominjajo. Zato pa rodoljubni dušni pastirji in učitelji, storite vse, kar je v vaših močeh, da bo letošnje jesen tudi iz tistih župnij prišlo kaj naših sinov v šole, od koder že leta in leta ni bilo nobenega dijaka. Vsaka župnija potrebuje duhovnikov, potrebuje učiteljev, naj si jih torej tudi nekaj sama vzgoji.

Seveda je treba veliko truda, da se pride do boljsega kruha, do dobre službe. Ker pa Slovenci moramo ravno tako plačevati davek in nositi druga državna bremena, čemu bi pa boljši kruh privoščili na naši zemlji tujcem in svojim sovražnikom?! Slovenska zemlja Slovincem! Prej ne smemo

odnehati, dokler ne dobimo toliko izobraženega naraščaja, da bodo po vseh naših uradih, višjih in nižjih, delovali slovenski uradniki. Le tako se nam bo mogoče ustavljati uspešno vedno silnejšemu navalu in prodiranju tujcev.

Državni zbor.

Graja nemškimi poslancem.

Vsenemški poslanci surovo napadajo češke poslance ter jih grdo psujejo. Zato so zahtevali poslednji že zaporedoma, da se skliče grajalni odsek, kateri ima stvar preiskati in poročati zbornici. Zbornica je bila prisiljena, že nekaterim nemškim poslancem izreči grajo, za katero se pa nemški Prusaki prav malo brigajo.

Vodstvo „Slovanske zveze“.

Začetkoma vsakega zasedanja si mora po svojih pravilih »Slovanska zveza« izvoliti svoje predsedstvo. V predsednika sta bila izvoljena gg.: dr. Ploj in prof. Barvinski.

Za Ruse.

V eni zadnjih sej »Slovanske zveze« se je sklenilo, da Slovenci in Hrvati izrazijo svoje želje, naj bi se Rusom posrečilo, premagati v zdajšnji vojski sovražne Japonce. To se je naznanilo ruskemu poslancu na Dunaju, ki se je za ta izraz tudi srčno zahvalil.

Kaj bo z državnim zborom?

»Slovanska zveza« je sklenila, da se pridruži v sedanjem težkem boju Čehov proti Nemcem obstrukciji ter podpira Čehe. Zelja Nemcev in dr. Körberja, da ostanejo Čehi osamljeni, se ni izpolnila. Vsi slovanski poslanci razun Poljakov in laški poslanci so se združili proti vladi in proti nemškim strankam. Slovanske stranke ne puste nobenega posvetovanja v zbornici, dokler ne odstopi zdajšnje ministrstvo, katero se je tako tesno zvezalo z Nemci proti Slovanom. Poljaki in Nemci zahtevajo od vlade, da naj se državni zbor ne razpusti, ampak naj se da čas Nemcem, da bodo oni premagali obstrukcijo. Čehi in z njimi združeni Slovani — razun Poljakov — ne delajo zdaj nič drugega, kakor to, kar so delali več let Nemci. A čudno, takrat je bilo vse po opravičnem redu parlamenta, kar se je zljubilo vganjati Nemcem. Zdaj pa isti Nemci zmerjajo Čehe, ko le-ti Nemce posnemajo. Mogoče, da vlada v kratkem odgodi ali zaključi državni zbor ter si privoščiti na podlagi § 14 vojaške novince; po velikonočnih praznikih pa zopet skliče državni zbor. Med tem bodo stuhtale nemške stranke nov načrt, kako bi mogle vničiti slovansko obstrukcijo.

Poslanec Wolf.

V seji dne 12. marca je zaklical poslanec Wolf češkemu poslancu Škala: »Vi ste stari l... p... Vse češke poslance je ob enem grdo opsoval. Grajalni odsek je izvolil dr. Ploja za svojega poročevalca, ki je v seji dne 15. marca predlagal, naj se izreče Wolfu graja cele zbornice. Wolf se je izvijal in izgovarjal čes, da je bil hudo razdražen, ko je spregovoril one psovke. Ugovarjal je Wolfu dr. Dyk precej obširno tako, da mu je hotel predsednik grof Vetter vzeti besedo. Dr. Dyk si je takoj pomagal s tem, da začne češko govoriti. Ko se je imelo začeti glasovanje, so vse nemške stranke razun krščanskih socialcev zbežale iz zbornice. Navzoči poslanci: Čehi, Poljaki, »Slovanska zveza« in krščanski socialci so soglasno izrekli grajo Wolfu radi njegovega psovanja. A Wolf je že prej izjavil, da se za to grajo prav nič ne briga. Govoril je tudi novoizvoljeni češki poslanec grof Sternberg proti Wolfu. Med njegovim govorom zakliče neki vsenemec: »Čujte, ta češki poslanec je pa drugim pokazal svojo zadnico«. Grof Sternberg mu odgovori: »Škoda, da niste bili tudi vi zraven«.

Politični ogled.

Dijaški nemiri na Dunaju. Nemški burši na Dunaju napenjajo vse sile, da bi

nenemškim visokošolcem dokazali, da nimajo nobenih pravic na dunajskem vseučilišču. Pri tem drži vlada svojo materinsko roko nad nemškimi burši, ki so tako nasilni, da so nenemške dijake pregnali celo od že plačanih kosil v dijaški kuhinji in da so se predrznili izdati geslo: »Slovane izstradajmo!« Vladi v zahvalo nemški burši pojo »Die Wacht am Rhein«. Prišlo je v preteklem tednu zato med nemškimi in slovanskimi dijaki do velikih pretepev. Slovani so hoteli na vseučilišče, a Nemci so jo zasedli in niso nikogar pustili notri. Zato so se udarili. Kaj imajo nemški dijaki morda drugačna spričevala kot slovanski? Kaj je morda vseučilišče sezidano s prusovskim denarjem ali z avstrijskim, torej večino slovanskim? Taka vprašanja se nam vsiljujejo v glavo pri teh dogodkih. Nemški burš misli, da on sme vse, slovanski dijaki bi pa se v svojem materinem jeziku ne smeli med seboj govoriti. Tako neznosno so razmere na naših vseučiliščih. Zato pa moramo povsod, na vseh shodih zahtevati, da nam vlada da slovansko vseučilišče v Ljubljani! Občine, ki niso se poslale take peticije na ministrstvo naj store sedaj. Izroči jih lahko poslancem. V seji državnega zbora so češki, slovenski, hrvaški in laški poslanci skupno pozvali Körberja, naj izjavi, ako hoče z isto odločnostjo in z istimi sredstvi varovati izjave nenemškega dijaštva na dunajskem vseučilišču, kakoršne je zagotovil nemškimi buršem v Pragi, ko so jih Pražani nekoliko okrcali, ker so že preveč oblastno in raztaljivo izzivali češko občinstvo. — Izvrševalni odbor slovanskega, italijanskega in rumunskega dijaštva dunajske univerze je zato sklenil sledečo resolucijo: Izvrševalni odbor slovanskega, italijanskega in rumunskega dijaštva dunajske univerze izjavlja, da hoče dijaštvo tudi nadalje boriti se najodločnejše za akademično enakopravnost vseh v Cislitvaniji zastopanih narodov, dokler je najvišja akademična oblast ne pripozna. Vlada se namreč upira, rešiti češko, slovensko in italijansko vseučiliško vprašanje v tem smislu, kakor zamaževanje tekom desetletij volja naroda. Zato so slovanski, italijanski in rumunski dijaki prisiljeni nastopiti kot enakopravni akademični državljani, a ne kot nadležni gostje. Izvrševalni odbor je nadalje ukrenil v pričo dejstva, da je sedaj univerza zaprta in da je raditega tovarišem nemogoče, na akademičnih tleh dostojno manifestirati za svoja sveta prava, da opusti vsako protidemonstracijo toliko časa, da se univerza znova ne otvori.

Položaj v Macedoniji. Prošli teden se je mudil v Mariboru o. Pavel Ciurcia, frančiškan iz Albanije. Pripovedoval je, kako brezupen je položaj vstašev v Macedoniji. Ako ne pridejo velevlasti na pomoč, boče Turčija kristjane izstradala in pomorila. V spodnji Albaniji vlada dosedaj še mir, a bati se je, da tudi tamkaj vzbukne vstaja Albancev proti slovanskim kristjanom.

Lakota v Španiji. V Španiji preti lakota. Iz vse dežele prihajajo poročila o strašni revščini. V Valladolidu je prišlo do velikih izgredov. Tisočglava množica je hrumela po cestah, nosila črne zastave in klicala: »Dajte kruha in dela!« Policija je streljala na ljudi in jih mnogo ubila sli ranila. V Barceloni so špansko zastavo poteptali v prah.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Katol. polit. društvo za kozjanski okraj priredi dne 26. aprila (tretjo nedeljo po veliki noči) zborovanje pri Janezu Gubenšekju na Lešnici.

Mariborske novice. V tukajšnjem poslopju okrožne sodnije so prijeli 26 letnega Rudolfa Habel iz Weizenkirchena na Gornjem Avstrijskem. Dolžijo ga raznih goljufij. Habel

je poslušal v porotni dvorani obravnave in tam ga je spoznal policaj. Ko je Habel to opazil, zbežal je iz porotne dvorane ter se skušal skriti v poslopju, kar se mu pa ni posrečilo. — Pri nekem tukajšnjem ključavničarskem mojstru je tepel pomočnik Mihael Herrscher dva učenca z železnim drogom ter ju poškodoval. Suroveža so aretirali. — Za štiridesetletno zvesto službovanje je bila v mariborski kaznilnici nadpazniku gosp. Ivanu Božiču slovesno pripeta častna svetinja. — Dne 18. t. mes. je umrla v Mariboru gospa Regina Miklošič, vdova učiteljskega profesorja, v 68. letu svoje starosti. — Na stavbinskem prostoru g. Špessa v Betnavski ulici se je ponesrečil 26 letni oženjeni žagar Polančič. Padlo mu je težko železo na desno roko ter ga močno poškodovalo. Prepeljali so ga v bolnišnico.

Mariborske porotne obravnave. V sredo, 9. t. m. je bil obsojen posest. Štefan Dukarič iz Cvetlina na Hrvaškem na 8 let težke ječe, ker je oropal kmetu Jož. Mlaker 109 K 92 vin. — Martin Rečnik, kočar v Krčevini pri Ptujju se je omožil leta 1895 z vdovo Nežo Pihler, posestnico v Krčevini, ki je imela iz prvega zakona tri otroke, med temi eno hči Nežo. V začetku sta živela zakonska mirno, toda glanskega leta se je začel v hiši prepir, ki se je končal strašno. Mož je začel piti nesrečno žganje, ki je že povzročilo toliko gorja. Žugal je večkrat ženi da jo ubije, za kar je bil že večkrat kaznovan. Dne 7. novembra l. l. je prišel pijan domov ter ustrelil na ženo in hčer iz revolverja. Žena je sicer okrevala, toda hči je vsled dobljenih ran umrla. Rečnik se je hotel nato ustreliti, toda slabo se je zadel. Obsojen je bil na dvanajst let težke ječe. Tako daleč privede človeka žganje. — Zaradi posilstva in roparstva se je zagovarjal v petek, dne 11. t. m. 15 letni Dominik Koletnik, hlapec v Ruperčah. Obsojen je bil na dve leti težke ječe. — Dne 21. jan. 1904 so pili v gostilni Franca Herga v Dornovi bratje Janez, Ignacij in Anton Arnuš. Proti večeru so prišli v gostilno fantje Mihael Šegula, Simon Hergo in Anton Čuš, ki so začeli prepir z gori imenovanimi. Da bi preprečil pretep, ukazal je gostilničar zadnjim trem, naj zapustijo gostilno. Čez nekaj časa so se tudi bratje Arnuš odpravili na pot. Nedaleč od gostilne pa so jih napadli Šegula, Hergo in Čuš. Mihael Šegula je udaril Antona Arnuš z ročico tako močno po glavi, da se je takoj zgrudil na tla in je vsled te rane drugi dan umrl. Pri porotni obravnavi dne 12. t. mes. je bil obsojen 18 letni Mihael Šegula, doma iz Dornove, na štiri leta težke ječe. — V zadnje poročilo se nam je vrinila pomota, ker Ant. Juhart ni doma iz Stare vasi, ampak s Htinja na Pohorju pri Slov. Bistrici.

Iz Hoč pri Mariboru se nam poroča: Med postajama Maribor—Hoče je povozil vlak v noči na 6. t. m. ženo posestnika Alojzija Cerič iz Marije v Brezju. Truplo so prepeljali v mrtvašnico v Hočah.

Kapela pri Radgoni. Dne 14. febr. t. l. vršila se je pri nas redka slavnost. Viničarja Mihael in Marija Rautar sta obhajala zlato poroko. Spremljana od venčanih beloblečenih vnukinj in od sorodnikov, sta pokleknila pred oltar ter ponovila svojo zakonsko obljubo. Med ganljivim obredom zalesketala je v marsikaterem očesu prisotnikov solza radosti. Popoldne so se zbrali gostje, nazdravljali slavljencema ter veselo prepevali lepe stare pesmi, ki se — žal — med mladino že skoro celo pozabljajo. V svojem veselju pa gostje niso pozabili učeče se mladine, zato so zbrali 7 K 10 v za dijaško kuhinjo. Bog daj zlatoporočencema dočakati še biserne poroke!

V Ljutomeru je hodil minoli teden neki človek, ki se je izdal za hrvatskega župnika Ivana Vimpož iz Trnja. Ker se je zdel orožnikom sumljiv, so ga prijeli. Dokazalo se je, da je neki Anton Jager, krojaški pomočnik iz Angerja blizu Weiza.

V Babincih pri Ljutomeru je dne